

VI Фестивал на българите по света „Аз съм българче“

От 21 до 23 ноември Българският културен дом и Българското училище в Будапеща събраха пъстроцветна група от българи от цяла Европа, дошли да отпразнуват с галаконцерт и изложба Фестивала на българите по света „Аз съм българче“. Организаторите – Асоциация „Тангра“ от Испания и домакините – Българското училище за роден език посрещнаха гостите, очертали широкия ареал на българското присъствие в Европа – от Ирландия до Кипър и от Мадрид до Босилеград.

Внушителен бе и списъкът на официалните гости – Красимир Вълчев, главен секретар на МОН, Наталия Михалевска и Лазар Додев, също от просветното министерство, председателят на ДАБЧ Димитър Владимиров, директорът на Департамента за информация и усъвършенстване на учители проф. Росица Пенкова, директорът на издателство „Аз Буки“ Надя Кантарева със своя екип. Медийното присъствие също беше значително: Българското национал-

но радио излъчи директно предаване от Будапеща в деня на галаконцерта, а Радио Татковина ще излъчи пълен запис на концерта в няколко поредни предавания. Сред медийните партньори на фестивала е и издателство „Аз Буки“, което следи внимателно развитието на българските училища зад граница и подготвя специална поредица за тяхното представяне в своите издания. На 21 ноември в сградата на Българското училище бе открита изложбата на участниците във фестивала. Фоайето на първия етаж се изпълни със слънцата и усмивките от детските рисунки. Българският посланик в Будапеща Бисерка Бенишева приветства присъстващите, а децата по-

лучиха наградите, донесени от ДАБЧ. След тържеството гостите имаха възможност да разгледат обновената сграда, в която се помещават редица институции на българите в Унгария, както и новооткритата галерия на наши художници тук. Следващият ден започна с кръгла маса на тема „Организация на учебния процес в българските училища в чужбина“. Трите часа, определени за дискусии по темата, се оказаха крайно недостатъчни, но все пак се очертах основните насоки, вълнуващи представителите на различните институции. Те са свързани с регламентирането на БУЧ, с квалификацията на учителите, с въвеждането на дистанционното обучение

и др.

Най-вълнуващата част от срещата бе галаконцертът на 22 ноември в Българския културен дом. С песента „Аз съм българче“ бе открит Шестият Фестивал на българите по света. Участници от Будапеща, Босилеград, Мадрид,

Палма де Майорка, Франкфурт на Майн, Стокхолм излязоха на сцената, за да покажат своето майсторство – в българското слово, в изпълнителското изкуство. Трудът и усилията на деца, родители и учители намери заслужено признание в аплодисментите, които получиха участниците. Бяха раздадени и награди, предоставени от ДАБЧ, МОН, издателство „Азбуки“ и Българското републиканско самоуправление в Унгария.

*Светла Кьосева,
Будапеща*

Похвално слово за списание „Българи“

Не претендирам да познавам добре журналистическата етика, по принцип тя не би трябвало да се отличава от общоприетите норми за благоприличие в човешките отношения, но все ми се струва, че тя би допуснала и оправдала това, което правя в момента. Редя хвалебствени слова за списанието, на чиито страници ми се иска те да бъдат отпечатани.

Да, звучи странно, не знам дали това е прието в света на печата, знам как се нарича то у хората – самохвалство, нали? Познавам много такива, за мнозина и аз минавам за такъв, ала ще ви разочаровам, не, не съм. „Той не се хвали, той споделя радостта си“ – беше казала далеч в младостта една приятелка, за да парира ироничните усмивки и упреците към мен от общите ни приятели. Да, така е, така съм устроен, обичам да споделям радостта си. Знам, чуждата радост обикновено поражда завист, но знам също, че тя носи и много радост на тези, които умеят да я изпитват.

А ето ви и поводът за споделяне, отбелязан на 23.10. 2014 г. от БТА и други български медии. Цитирам:

„На финала на Десетата световна среща на българските медии, състояла се в дните 19 – 23 в София – Босилеград и Цариброд, бе връчена специално учредената награда на НДФ „13 века България“ през 2013 г. на българска медия в чужбина – за принос в разпространението на българската култура и изкуство по света.

Естествено, че на г-жа Мария Захаријева, главен редактор на списанието! Защото заслугата е основно нейна. Тя е мисълта, сърцето, обединяващото звено, тъкачът на нашата тънка, но стопляща емигрантската ни душа

нишка с България, тя е човекът, който придаде днешния облик на списанието, тя е човекът, който привлече широк кръг от сътрудници както от Чехия, така и от България. Като комплимент за списанието сред тях са имената на изтъкнати днес писатели и журналисти. На нея дължим цялостното естетическо и художествено ниво на списанието, неговите актуални концепции и разнообразна насоченост, но най-вече й се радвам, че не допусна скудоумие, словесна чалга и кич по неговите страници.

Още преди да ме привлече в кръга на съмишлениците си, още в самото начало на нашето запознанство й бях казал, продължавам да го твърдя и до днес, че се възхищавам на вродения й журналистически талант, на словесния й дар, на усета й към отделната дума, към фразата, към красотата и чистотата на българския език – единственото българско, което никога не може да ни отнеме, където и да сме пръснати по широкия свят. Как да не се радваш на такава радетелка на българщината хиляди километри от родината?!

Да, Мария, всички на които носиш радост с творческия си заряд, ще се съгласят с мен. А ти не се бой, отпечатай тези думи дори и с възможно най-малките букви, ако решиш, но

го направи. Знам, че ще ти е много трудно заради присъщата ти скромност. Знам, защото и на мен от ранно детство са ми набивали в главата, че скромността краси човека. И какво от това, че се опитвах да бъда скромен – край мен пак гъмжеше от завистници. Да не говорим за това, че нескромните и досега решават съдбите на милиони като нас. За щастие в зряла възраст попаднах на друга, нововременска сентенция, която внесе спокойствие в душата ми и която ще ти припомня с удоволствие:

„Скромността е за тези, които нямат други качества“. А за твоите качества доказателства колкото щеш – черно на бяло, че и с фотографии.

А и че нашето списание има много, ама много качества, ние си го знаем от години. За тези, които се съмняват, нека добре разгледат поредния му брой, който държат в ръцете си, и нека съвестно, най-вече добронамерено го прочетат, от корица до корица!

Честито признание, мило списание, гордеем се с теб! Дай Боже още дълги години да ни носиш радост и утеха! А туй ще рече, че всички ние, които те списваме, трябва да сме живи и здрави! Не се кахъри, ще се постареем!

Васил Самоковлиев